

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XLIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ad arcis custodiam, erecti animo portas serauerunt, arcem comiti, excluso duce, seruantes: Vbi innotuit res duci, infrenduit: & vocatis de Holsatia militum praesidijs, expugnare paucos facile duxit. Interea aderant, qui Imperatorem propinquare nunciarent. Dux, Erteneborg arce incensa, quod illi diffideret, per fluvium deuexa transiit in Stadium, ibi rerum exitus praestolaturus: Nam vires militum non aderant, quibus venientem aut remoraretur, aut exciperet Imperatorem.

CAPVT XLIII.

Imperator Albi transcenso progressus, miratur quod Lubica tam nouae originis causa sit portas claudere venienti: Inerat autem Henrici ducis validum praesidium: de Tekeneborg, de Aldenborg, de Døelpe comites, Marcradus Holsatorum praefectus, & Emico de Nemo-re. Cumque euocatus Waldemar rex Daniae occurrisset Imperatori de mari, celebrato solenni inter reges colloquio, in obsidione urbis, quod in Døandalia scripsimus, ciuitas vndique cincta oppugnatur. Misere ciues episcopum suum Henricum, qui apud Imperatorem efficeret, ut legatio illis ad dominum suum permitteretur: quod in Døandalia sumus exequuti. Permisere se tandem Imperatori, qui insignibus priuilegijs urbem ornauit. Hamburgenses quoque ibi per Adolphum comitem assequeuti sunt non vulgarem gratiam ab Imperatore. Donauit tamen Imperator Adolpho comiti, dimidium telonis ac tributorum de molendinis, de trapezitis, beneficio feudali: Nam Imperio utilis futurus videbatur: Accessit quod pater eius secundus Adolphus dominium tenuit à se fundata ciuitatis: quam hic Adolphus vrgenti Henrico duci, quod supra ostendimus, satis inuitus permisit. Rebus igitur apud
Lubi-

Lubicam ex sententia constitutis, cum regrederetur Imperator, apud arcem Luneburgi (nam oppidum necdum fuit) statua habebat: Dux se Stadio continere, eo consilio, si ab Imperatore infestaretur oppidum, aquis dilapsus, manus eius euaderet: Firmavit tamen oppidum maximo vallo. Guncelinus qui opus urgebat, turres monasterij beatae Mariae recens erecti deiecit, ne hostibus praesidio, duci forent excidio. Dux autem misso ad Imperatorem nuncio poposcit, publica interposita fide, ut audiretur: Non recusavit Imperator: per Albim transcendens, Erteneborg terram tetigit, saluo Imperatoris conductu transiens: Ille obuijs quibuscumque de exercitu Imperatoris notis aiebat: Solebam, inquit, in his atque multis terris dare, non accipere, conductum, ex rerum vicissitudine. Laxavit autem & praemisit in castra Imperatoris Ludouicum Thuringum & Hermannum fratrem eius, sic sperans lenire Caesaris iram. Cum coram venisset, cepit multa retexere in sui purgationem: clamulo sua in Imperatorem obsequia commemorare, humana mutabilitatis incertum orabat ut intueretur. Sed erat grauior ira Caesaris, altiusque descenderat in pectus indignatio, quam ut vna posset purgatione aboleri vocali. Igitur principum absentiam praeferebat Imperator, inbebat illum adesse conuentui principum in Quedelenborg. Cumque in eo conuentu causa ducis tractaretur, ceperunt amici eius sperare secundiora: Sed tum Bernardus qui ducatum Saxonia in titulo praeferebat, grauior illi incubuit. Indicta est altera quoque curia in Erpbordia. Interim Sifridus archiepiscopus Bremensis apud Imperatorem egit, ut comitatus Stadensis, per Henricum ducem detractus ecclesiae, restitueretur: Permisit Imperator. Sed quoniam praesidio ducis tenebatur, expugnandum

erat oppidum cum arce: Pactus est cum Philippo Coloniensi sexcentas argenti marchas se illi daturum, si expugnaret. Quo facto, eiusdem Imperatoris beneficio, Adolphus Holsatiae, & Bernhardus Raceburgensis comites, suas ditiones recuperarunt. Dux autem Erphordiam petens, pedibus Imperatoris prouolutus, veniam & gratiam postulauit, Imperator illū de terra leuans, osculatur: quod utique non fecisset, si, quod multi tradunt, Imperatorem sibi supplicem Henricus olim in terra iacere dissimulasset. Nunc verò non tenuit lachrymas Imperator, quod tanta, tamque diuturna, inter olim familiarissimos & sanguine coniunctissimos, controuersia perduraret. Non tamen potuit Imperator sine principum assensu reponere, quem omnium consensu destituit: Benè tamē sperare iussu hortabatur, ut de finibus Imperij per aliquanta tempora elongans, sententiam Imperij honoraret: futurum interim, ut principum in eum animi mollirentur.

CAPVT XLIIII.

Abiit ergo in exilium, abiurans triennio fines Imperij, translatus in Angliam ad sororium suum Richardum Angliae regem, cum vxore ac liberis: Patri moniolum tamen illi suum Imperator permisit in medietullio Saxoniae. Rex autem Angliae honorifice accepit uenientem, arma pollicitus, si pugnare ille vellet. Erat annus post natum Christum millesimus centesimus octuagesimus primus. Per quae etiā tempora, Henrico iam exulante, terra Saxoniae sine principe manens, ad tumultum respexit, cum se cuncta commouerent. Nam Bernhardus qui ducis nomē praeferebat, cum non satis illi nobiles parerent, segnius cuncta administrabat. Adolphus Holsatiae comes duxit coniugem filiam Ottonis comitis